

бятъ въ ништо; нито пъкъ служатъ да избистрюватъ понятия-та на народа и да го освобождаватъ отъ сѣ-какви пагубни суевѣрия и предразсѣдъци — тѣ почи-ватъ въ библиотеки-тѣ заровени въ праха. Учени-тѣ стоятъ отдѣлно — сами за себе-си и съвсемъ отстра-нени отъ народа; тѣ се трудятъ за собствено-то си задоволствие и въ туй губятъ сѣко и най-малко же-ланце и възможность, да могатъ да различаватъ пол-ѣзния трудъ отъ ден-губство-то и хаби време-то. Сѣки трудъ е полѣзенъ, кога-то принася полза на у-чения човѣкъ и сѣки такъвзи трудъ е бездѣйствие, кога-то общество-то нѣма отъ него никаква полза. При такива условия и наука-та трѣба да осиромашѣ и да остане дребничарство (педантизмъ). Самъ Архи-медъ ни представя единъ любопитенъ примѣръ, какъ учени-тѣ отдѣлени отъ свѣта хабятъ своя-та мощь и сила въ дѣтински забавления. Въ едно изъ свои-тѣ списания той доказва, че е възможно да се пре-брои не само сичкия пясъкъ по морски-тѣ брѣгове, ами дори и колко зърна пясъкъ трѣбаше, ако се по-криеше пространство-то измежду земя-та и неподви-жни-тѣ звѣзди. И дѣйствително той прави смѣтка върху това: «Таквази книга, говори Дреперъ, ве е ништо друго, освенъ игра на математическия испо-линъ, който безгрижно се забавлява съ своя-та соб-ственна сила.» Таквази книга — притуряме и ние отъ наша страна — е едно очевидно доказателство за жалостно-то положение на онуй общество, въ срѣда-та на което се поевява едно таквози нѣшто. Лошо и много лошо минува живота на онзи народъ, у кого